

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 593/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ľubomírom Kaščákom, Horná 35, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 512/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 512/2000 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“) podala súdnemu exekútorovi JUDr. Michalovi Kešelákovi (ďalej len „súdny exekútor“) návrh na vykonanie exekúcie a vymoženie sumy 637,32 € s príslušenstvom proti sťažovateľovi ako povinnému. Predmetný návrh bol podaný na základe exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. P 316/94 z 23. októbra 1998 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 21/99 z 18. marca 1999.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd ako exekučný súd naposledy rozhodol v napadnutom konaní uznesením z 22. februára 2012, ktorým zamietol návrh súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie. Po tomto uznesení *„nebol povinnému doručený žiadny doklad súdneho exekútora ani rozhodnutie súdu v exekučnom konaní. Na základe uvedenej exekúcie je zapísaná aj poznámka v katastri nehnuteľností v časti B, LV č. [REDAKOVANÉ], k ú. [REDAKOVANÉ] na spoluvlastnícky podiel 1/2, ktorý má povinný na rodinnom dome súp. č. [REDAKOVANÉ], postavený na pozemku parcela C KN č. [REDAKOVANÉ], výmera 460 m², zastavané plochy a nádvoria, ktorej zápis poznámky naďalej trvá.“*

Sťažovateľ uvádza, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 262/2011 zo 4. októbra 2011 rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní – *„v konaní o námietkach proti exekúcii...“*

Ústavný súd SR v odôvodnení nálezu poukázal na tú skutočnosť, že exekučný súd napriek podaniu oprávnenej, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 24. 11. 2003 a cestou súdneho exekútora aj Okresnému súdu Kežmarok dňa 18. 11. 2004. Oprávnená navrhla exekučné konanie zastaviť z dôvodu dobrovoľného splnenia povinnosti, ktorú ukladal exekučný titul. Okresný súd v Kežmarku nezastavil exekučné konanie, naopak návrh exekútora na zastavenie exekučného konania zamietol (rozhodnutie zo dňa 14. 2. 2011).

Súdny exekútor podal súdu návrh na priznanie trov exekúcie. Súd návrh súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie uznesením zo dňa 22. 12. 2012 zamietol s odôvodnením, že podnet súdneho exekútora na zastavenie exekúcie bol uznesením súdu dňa 14. 2. 2011 zamietnutý ako nedôvodný, napriek tomu si súdny exekútor uplatnil trovy konania, ktoré súd považoval za nedôvodne uplatnené a to aj napriek tomu, že súdny exekútor na uplatnených trovách exekúcie trval.

Okresný súd v Kežmarku napriek tomu, že oprávnená netrvala na exekúcii nakoľko povinný dobrovoľne zaplatil pohľadávku s príslušenstvom, exekučné konanie nezastavil ani súdnemu exekútorovi na jeho návrh nepriznal náhradu trov exekúcie ale trval na tom, aby súdny exekútor naďalej aj po dobrovoľnom splnení povinnosti, pokračoval v exekučnom konaní. Dôsledkom nezákonného postupu Okresného súdu Kežmarok je doposiaľ stále vedená exekúcia voči povinnému, doposiaľ je v poznámke listu vlastníctva č. [REDACTED], k. ú. [REDACTED] vyznačená exekúcia na spoluvlastnícky podiel povinného a doposiaľ nebolo exekučné konanie skončené. Okresný súd v Kežmarku nerešpektoval Nález Ústavného súdu SR...“.

Sťažovateľ uvádza, že predsedníčke okresného súdu podal sťažnosť na prietahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predsedníčka okresného súdu v prípise zo 4. apríla 2016 uviedla, že okresný súd „nie je oprávnený zasahovať do činnosti súdneho exekútora v exekučnom konaní okrem taxatívne vymedzených oprávnení ustanovených v exekučnom poriadku. Po prešetrení súdnych spisov vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 1 Er 512/2000 (EX 352/2000) a sp. zn. 8 Er/45/2010 (EX 26/2010) predsedníčka súdu nezistila, že by v týchto exekučných konaniach toho času prebiehali súdne konania a preto žiadosti o preskúmanie postupu súdnych exekútorov v exekučných konaniach vyhovieť nemôže.“.

Sťažovateľ žiadal o prešetrenie postupu súdneho exekútora aj Slovenskú komoru exekútorov (ďalej len „komora exekútorov“). Komora exekútorov výsledok prešetrenia uviedla v liste z 8. júla 2016, podľa ktorého „vo vyššie uvedených exekučných konaniach nezistila pochybenie súdneho exekútora a sťažnosť považuje za neopodstatnenú. Sťažovateľ

ani podanými sťažnosťami nedosiahol nápravu v exekučnom konaní 1 Er 512/2000 (EX 352/2000), preto využíva svoje právo podať ústavnú sťažnosť“.

Sťažovateľ ďalej uvádza:

„Okresnému súdu v Kežmarku bolo dňa 18. 11. 2004 doručené podanie súdneho exekútora v ktorom oprávnená netrvala na exekúcii, nakoľko povinný vyrovnal pohľadávku s príslušenstvom a súdny exekútor navrhol exekúciu zastaviť. Súd napriek splneniu povinnosti povinným exekučné konanie nezastavil, ale návrh exekútora zamietol. Opätovne mal súd možnosť exekučné konanie zastaviť po podaní návrhu súdneho exekútora na priznanie trov exekúcie. Súd návrh súdneho exekútora zamietol a uložil súdnemu exekútorovi v exekučnom konaní pokračovať. Uznesenie súdu o zamietnutí trov exekúcie bolo vydané dňa 22. 2. 2012. Z uvedeného vyplýva, že exekučné konanie fakticky bezdôvodne trvá od 18. 11. 2004 doposiaľ a to napriek tomu, že povinný v exekúcii svoju povinnosť dávno splnil. Súdny exekútor blokuje nehnuteľný majetok povinného zápisom poznámky na liste vlastníctva č. ■■■■■, k. ú. ■■■■■. Povinnému týmto vzniká škoda, pretože predmetnú nehnuteľnosť nemôže poskytnúť ako záloh peňažnému ústavu pri zabezpečení pohľadávky zo zmluvy o úvere. Rovnako nie je oprávnený voľne s touto nehnuteľnosťou nakladať, keďže vyznačená poznámka o vedenom exekučnom konaní spôsobuje prerušenie katastrálneho konania (Správa katastra Kežmarok č. k. V 2331/10 zo dňa 17. 1. 2011).“

Sťažovateľ namieta, že okresný súd mal zastaviť napadnuté konanie podľa § 57 ods. 1 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže to navrhol ten, kto navrhol vykonanie exekúcie. Tým, že okresný súd „nepostupuje podľa uvedeného ustanovenia spôsobuje prieťahy v exekučnom konaní...“

V predmetnej veci sa nepochybne nejedná o zložitú a časovo náročnú právnu vec. Doba po ktorú súd exekučné konanie nezastavil, napriek splneným zákonným dôvodom, je potrebné hodnotiť ako prieťahy v exekučnom konaní. Zápis poznámky o vykonávaní exekúcie reálne neumožňuje povinnému z nehnuteľnosťou voľne nakladať.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu v Kežmarku nezastavením exekučného konania sp. zn. 1 ER 512/2000 porušené bolo.

2. (Sťažovateľovi)... priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 Eur..., ktoré je Okresný súd v Kežmarku povinný zaplatiť do 30. dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd v Kežmarku je povinný nahradiť (sťažovateľovi)... trovy právneho zastúpenia v sume 307,75 Eur... na účet právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje *„dlhodobou právnou neistotou vo vzťahu k prebiehajúcemu exekučnému konaniu a nemožnosťou voľne nakladať so svojim nehnuteľným majetkom“.*

Ústavný súd si pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal spis okresného súdu sp. zn. 1 Er 512/2000 a spis súdneho exekútora sp. zn. EX 352/2000 a zároveň vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti.

Predsedníčka okresného súdu sa k sťažnosti vyjadrila v prípise sp. zn. 1 Spr 0/546/2018 z 20. júla 2018. Uviedla priebeh napadnutého konania, ktorý v podstatnom zodpovedal tomu, čo vyplýva aj zo sťažnosti sťažovateľa. Následne predsedníčka okresného súdu uviedla:

„Z uvedeného je zrejmé, že súd svoju rozhodovaciu činnosť v predmetnom exekučnom konaní ukončil vydaním uznesenia dňa 22. 2. 2012.

Pokiaľ sťažovateľ vo vzťahu k súdu v sťažnosti namieta, že od tejto doby mu nebolo doručené žiadne rozhodnutie súdu, poukazujeme na skutočnosť, že podľa obsahu exekučných spisov súdu po tejto dobe nebol doručený žiadny návrh alebo podanie, o ktorom

by súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť. Zastávame názor, že vydanie akéhokoľvek rozhodnutia po tejto dobe súdu nevyplýva ani zo žiadneho právneho predpisu.

Za daného stavu ukončenie exekúcie je v kompetencii súdneho exekútora, ktorý vedie exekúciu, ktorý doposiaľ súdu nevrátil poverenie na vykonanie exekúcie, resp. nedoručil upovedomenie o jej ukončení.

Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti namieta, že tunajší súd mal v nadväznosti na podanie oprávnenej doručenej súdnemu exekútorovi dňa 24. 11. 2003 a následne súdnym exekútorom súdu spolu s návrhom na zastavenie exekúcie dňa 18. 11. 2004, exekúciu zastaviť a rozhodnúť o jej trovách, súd poukazuje na rozhodnutie tunajšieho súdu zo dňa 14. 2. 2011, ktorého vecná správnosť bola potvrdená uznesením odvolacieho súdu zo dňa 29. 4. 2011. Za tejto situácie preto bez ďalšieho tento postup súdu nemožno hodnotiť ako nezákonný.

Záverom dávame do pozornosti, že zastávame názor, že vyššie vysloveným vyjadrením k predmetnej sťažnosti... v predmetnom súdnom exekučnom konaní nie sú nijako dotknuté prípadné nároky sťažovateľa vyplývajúce mu zo stavu, že exekúcia aj napriek dobrovoľnému splneniu dlhu, pre vymoženie ktorého sa exekúcia viedla, doposiaľ nebola súdnym exekútorom ukončená a na LV č. [REDAKOVANÉ] k. ú. [REDAKOVANÉ] je stále zapísaná poznámka o vydaní upovedomenia exekútora o začatí predmetnej exekúcie.“

Vzhľadom na to, že vyjadrenie predsedníčky okresného súdu obsahuje skutočnosti, ktoré vyplývajú aj zo sťažnosti sťažovateľa, prípadne odkazuje na právne názory vyslovené v uzneseniach okresného súdu zo 14. februára 2011 a z 22. februára 2012, resp. v uznesení krajského súdu z 29. apríla 2011, ktoré boli sťažovateľovi doručené, ústavný súd nedoručoval vyjadrenie predsedníčky okresného súdu sťažovateľovi.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote,

preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom exekučnom konaní.

Pri skúmaní opodstatnenosti námietok sťažovateľa ústavný súd v zásade posudzoval obdobie od 4. októbra 2011, t. j. od vyhlásenia nálezu sp. zn. III. ÚS 262/2011.

Základnou námietkou sťažovateľa – čomu zodpovedá aj petit sťažnosti – je tvrdenie, že okresný súd mal zastaviť napadnuté konanie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku (v znení účinnom v rozhodnom období), keďže zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie. Vychádzajúc zo súdneho spisu, základom tejto argumentácie je podanie oprávnenej doručenej súdneho exekútorovi 24. novembra 2003 a podnet súdneho exekútora na zastavenie exekúcie. V uvedenej veci rozhodol okresný súd uznesením č. k. 1 Er 512/2000-69 zo 14. februára 2011 tak, že podnet exekútora na zastavenie exekúcie zamietol z dôvodu, že z *„podania oprávnenej zo dňa 24. 11. 2003 (č. l. 61) súdu nevyplýva výslovné uplatnenie dispozičného práva oprávnenej a to výslovné uvedenie, že navrhuje zastaviť exekúciu...“*. Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu – aj proti výroku o zamietnutí podnetu súdneho exekútora – podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2 CoE 27/2011-82 z 29. apríla 2011 tak, že uznesenie okresného súdu vo výroku o zamietnutí podnetu súdneho exekútora na zastavenie exekúcie potvrdil z dôvodu,

že okresný súd „*správnym spôsobom vyhodnotil tento podnet ako nedôvodný. Písomné podanie oprávnenej zo dňa 24. 11. 2003 (č. l. 61) neobsahuje návrh na zastavenie exekúcie... Je tiež zrejmé, že trovy exekúcie konajúcim súdnym exekútorom doposiaľ v prebiehajúcom konaní vymožené neboli...“.*

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že medzi nezastavením napadnutého exekučného konania na podklade podania oprávnenej z 24. novembra 2003 a namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je daná príčinná súvislosť. Uvedenú otázku právoplatne posúdili vo veci konajúce súdy – okresný súd a krajský súd, pričom ústavný súd nemôže uvedené právne posúdenie predmetnej otázky prehodnotiť v konaní, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prietahy.

Z právnych záverov okresného súdu a krajského súdu vyplýva, že napadnuté exekučné konanie nie je napriek zaplateniu vymáhanej sumy výživného skončené, keďže je potrebné vymôcť trovy exekúcie. Súdny exekútor v podaniach z 18. novembra 2004, 14. februára 2005 a 5. apríla 2011 navrhol okresnému súdu priznanie trov exekúcie. Okresný súd o predmetných návrhoch rozhodol uznesením č. k. 1 Er 512/2000-96 z 22. februára 2012 tak, že tieto návrhy na priznanie trov exekúcie zamietol z dôvodu, že okresný súd „*o zastavení exekúcie v tomto konaní nerozhodoval. Dokonca skutočnosť, že podnet exekútora na zastavenie exekúcie súd zamietol ako nedôvodný, bola exekútorovi známa už z predmetného uznesenia tunajšieho súdu zo dňa 14. 2. 2011 a ten si napriek tomu dňa 5. 4. 2011 trovy opäť uplatnil...“.*

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti namieta, že súdny exekútor poznámku v katastri nehnuteľností nevymazal, čo mu bráni v zamýšľanej dispozícii s nehnuteľnosťami, ktorých sa predmetná poznámka týka.

V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa ústavný súd považuje za relevantné zákonné vymedzenie vzťahu medzi okresným súdom ako exekučným súdom a súdnym exekútorom.

Podľa § 3 Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase doručenia návrhu na vykonanie exekúcie, pozn.) exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len ústavou, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

Podľa § 3 Exekučného poriadku (účinného v čase prerokovania sťažnosti sťažovateľa, pozn.) exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

Miesto súdneho exekútora v sústave exekučných orgánov je vymedzené v § 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor je viazaný rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

„Exekútor ako výkonný orgán musí z každého rozhodnutia súdu v exekučnom konaní vyvodiť dôsledky v súlade s výrokom súdneho rozhodnutia rovnako, ako je to v prípade záväznosti právneho názoru súdu vyššieho stupňa pri rozhodovaní o opravnom prostriedku. Takými rozhodnutiami totiž môže dôjsť k vysloveniu neprípustnosti exekúcie alebo k jej zastaveniu z iných zákonných dôvodov, čo je dôvodom na vrátenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 60 Exekučného poriadku).

Exekútor, ako to vyplýva priamo zo zákona, je viazaný rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní. V inom konaní táto viazanosť nejestvuje, pretože výsledok iného konania (súdneho alebo správneho) je iba vyriešením prejudiciálnej otázky, ktorým je súdny exekútor, ale aj exekučný súd viazaný z iných dôvodov, než sú tie, ktoré sú uvedené v § 3 Exekučného poriadku (§ 135 ods. 1 a 2 Občiansky súdny poriadok, § 251 ods. 4 Občiansky súdny poriadok).

Súdny exekútor je viazaný aj nálezom ústavného súdu vydaným v konaní o súlade právnych predpisov a aj nálezom tohto súdu v individuálnej ochrane základných práv

a slobôd, najmä vo veciach, v ktorých ústavný súd rozhodne, že súdny exekútor porušil základné právo alebo slobodu, a nadväzne na to mu uloží, aby nepokračoval v porušovaní základného práva alebo konal už bez jeho porušovania, predovšetkým vo veciach, v ktorých sa zistia zbytočné prietahy.

Súd, ktorý ďalej koná ako exekučný súd (§ 45 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku), preto nemôže obmedziť alebo zastaviť postup súdneho exekútora iným rozhodnutím, než takým, ktoré mu voči tomuto postupu priznáva Exekučný poriadok (nie aj Civilný sporový poriadok). Tento záver vychádza predovšetkým z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky...“ (komentár ASPI k § 3 Exekučného poriadku, stav k 13. novembru 2018, pozn.).

Ústavný súd vyslovil, že ochrana poskytovaná súdnymi exekútormi je súdnou ochranou (PL. ÚS 21/00), obdobne ústavný súd konštatoval, že exekútor zodpovedá za škodu spôsobenú výkonom exekučnej činnosti ako štátny orgán. Súčasne to potvrdzuje, že štát preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom (PL. ÚS 49/03).

Podľa § 8 ods. 2 písm. a) Exekučného poriadku ministerstvo vykonáva štátny dohľad nad činnosťou komory a činnosťou exekútorov sledovaním dodržiavania zákonnosti postupov exekútorov v konkrétnych veciach.

Z § 3 Exekučného poriadku vyplýva vzťah súdneho exekútora k exekučnému súdu, v rámci ktorého je súdny exekútor viazaný rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní. V napadnutom konaní okresný súd zamietol podnet súdneho exekútora na zastavenie exekúcie a taktiež aj jeho návrhy na priznanie trov exekúcie z dôvodu, že nedošlo k zastaveniu exekúcie. Z podkladov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii v čase prerokovania sťažnosti (sťažnosť a jej prílohy, exekučný spis sp. zn. EX 352/2000, spis okresného súdu sp. zn. 1 Er 512/2000 a vyjadrenie predsedníčky okresného súdu z 20. júla 2018), sa javí, že trovy exekúcie neboli vymožené ani v čase prerokovania sťažnosti.

V tejto súvislosti považuje ústavný súd za relevantné, že sťažovateľ – zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – v petite sťažnosti nenamieta postup súdneho exekútora, namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní „*nezastavením exekučného konania*“. Zo sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ žiadal o preskúmanie postupu súdneho exekútora komorou exekútorov. Sťažovateľ však nijako neuvádza, či využil Exekučným poriadkom danú možnosť preskúmať zákonnosť postupu súdneho exekútora v predmetnej veci Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré vykonáva dohľad na činnosťou súdnych exekútorov.

Ústavný súd takto nezistil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti existenciu takej príčinnej súvislosti medzi postupom okresného súdu v napadnutom konaní a namietaným porušením v sťažnosti označených práv sťažovateľa (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018